

... **1943** inleder judarna i **Warszawas getto** sitt tappra men fruktlösa uppror mot SS, den reguljära tyska armén och deras litauiska hjälptrupper.

... **1949** blir det åter tillåtet att sälja **wienerbröd** i Sverige. Nu är de materiella umbäranden på grund av världskriget definitivt över.

... **1957** deklarerar Sovjets försvarsminister Zjukov att östblockets stater skall utrustas med **atomvapen** i samma takt som Nato-länderna.

... **1986** ligger Prince överst på den amerikanska Bill-boardlistan med **Kiss**.

Bild: ANDERS HOGFREN

varandra" tycker systrarna Majken Nesheim och Gunvor Kruse – även om det dröjde 87 år.

delse. Han där har tagit hand om mig mycket, säger Majken och nickar mot sonen Lars-Thore som är med vid vårt samtal i hennes trevliga rum på äldreboendet.

Här finns många familjebilder på hyllorna och på nattduksbordet ligger en deckare av Karin Fossum uppslagen. Majken gillar att läsa.

Nu har ett kapitel till skrivits i hennes liv. – Det var underbart när Gunvor och jag träffades första gången i höstas. Vi stod någon minut och bara tittade på varandra. Sedan kramades vi och tog på varandra – "är det du?" Jag har fått en utökad familj, även om det inte fastnat riktigt än. Jag har ju varit

rotlös innan, fast jag inte tänkt så mycket på det.

– "Ni är så lika", säger dom. Jag vet inte jag, kanske, två tjocka tanter ... säger Majken och småler.

OM MAJKEN ÄR LITE EFTERTÄNKSAM så är Gunvor den mera pratglada.

– Ja, prata kan jag, skrattar hon, när vi ses i lägenheten på Tegnérsgatan tillsammans med dottern Ann Kruuse, som nickar instämmande till sin mamas konstaterande

Här klarar Gunvor sig ensam, "jag dammsuger när det passar" och så hjälper Ann till med att handla. Det blir mycket tid framför tv:n, "jag ser all sport, det har varit mycket OS".

Gunvor sätter sig tillrätta i soffan för att berätta om sin uppväxt.

Hon är också fosterbarn och kom till sin familj när hon var bara tre veckor gammal.

– Mamma kände visst en sköterska på Mölndals lasarett, det var nog därför det gick så fort.

Gunvor är nöjd med familjen hon hamnade hos. De bodde på en gård på landet utanför Lerum.

– Jag minns en tupp jag retade, den högg mig i hälarerna. Och så jumpade vi på isflak, jag lekte bara med killar.

Hon arbetade på en chokladfabrik, "man fick äta hur mycket man ville, ingen åt så mycket som jag". Gunvor jobbade också på

Jonsereds fabriker, sydde på skradderi och var hemsamarit. Hon gifte sig 1953 och fick dottern Ann.

Till skillnad från Majken så har Gunvor haft en aning om att hon har en syster.

– I slutet av 30-talet, jag var nog 17 år, fick jag ett telefonnummer. Jag minns att jag tänkte, "nu ringer jag min syster och pratar".

Men fosterföräldrarna ville inte släppa fram samtalet till Majken. Och Gunvor gick inte vidare med saken.

Någon gång i samma veva, vid ett av socialens årliga besök hos fosterföräldrarna, fick Gunvor beskedet att hennes biologiska mamma ville träffa henne.

– Men då sa jag att jag har inte velat det tidigare så kan det kvitta nu också. Så det sål säger Gunvor med bestämd röst.

Nu är hon nöjd med att fått en storasyster på ålderns höst.

– Jag är lite ledsen att det inte blev tidigare. Fast man får ta tillvara på det som är nu. Tänk att vi träffats!

Och nog är det fantastiskt – att mötas efter 87 år.

MEN DET FINNS FLER INGREDIENSER i den här historien...

Lars-Thores och Anns döttrar har varit klasskamrater under tre år i Johannebergsskolan – helt ovetande om att de är nästkusiner.

Minns Lars-Thores brev till Ann: "Vi har aldrig träffats (tror jag) ..."

– Vi tyckte vi kände igen varandra när vi möttes i höstas. Och visst, förklaringen är ju att vi setts på klassmöten genom åren, ler Lars-Thore, förundrad över denna tillvarons outgrundlighet.

Och inte nog med detta, det visar sig också att Lars-Thores arbetskamrat under 25 år är gift med Anns bästa kompis. Så även här har de stött på varandra – ovetandes om att de är kusiner.

– Visst är det märkligt vad liten världen är, säger Ann om syskon- och kusinmötena.

Så är vi tillbaka hos Majken på äldreboendet i Högsbo, tillsammans med Gunvor, Ann och Lars-Thore.

Det talas om framtiden.

– Du ska följa med till vår stuga i sommar, säger Lars-Thore och nickar mot Gunvor.

– Och vi ska ha en ordentlig kusinträff, säger Ann, nu när man smält det hela lite mer.

– Det är klart man vill leva, men huvudet måste ju hänga med också, säger Majken.

– Vi får skaffa oss en fästeman, säger Gunvor och tittar uppfordrande på storasyster.

– Nej, bevara mig väl, det får vara bra med karlar, skrattar Majken.

Nu har de ju varandra – de nyfunna systerrarna Majken Nesheim och Gunvor Kruse.

HÅKAN BJÄRSDAL

031-62 41 40 hakan.bjarsdal@gp.se

och kritisk debatt om journalistikens roll i samhället. Han lärde oss entusiastiskt att lägga näsan i blöt, att öppna institutionen för tidens aktuella debatter i medierna. Han var en frisk fläkt med insiktsfulla föreläsningar på alla nivåer, och med inspirerande seminarier, där han krävde precision och relevans i forskningens frågor. Stig Hadenius förde med sig både djupa och omfattande erfarenheter till JMK, som

disputerad i historia i Uppsala, som docent i statsvetenskap i Göteborg, som medieforskare och författare av kurslitteratur, som pressutredare, som chefredaktör, som pressråd i Washington, och med ett ansevärt kontaktnät.

Stig Hadenius påminde oss alltid om att tillämpad forskning om journalistik inte var till för sin egen skull, utan skulle gynna journalistiken och publiken. Läsavert,

inte snårigt, det kravet ställde han på såväl forskningsrapporter och avhandlingar som kurslitteratur. Och det levde han upp till själv, i den flod av böcker som lämnade hans penna.

Som professor emeritus fortsatte han sitt utforskande av svensk journalistik och historia. Mer och mer blev Stig åter den historiker han var då han inledde sin akademiska bana.

För nya generationer av studenter och forskare i journalistik kommer Stig Hadenius att leva länge genom sitt betydande livsverk.

HÅKAN HVITFELT

MADELEINE KLEBERG

HÅKAN LINDHOFF

BO MÅRTENSON

TYTTI SOILA

GEORGE STRACHAL

Forskare och lärare vid JMK, Stockholms Universitet

Mitt livs kärlek

Kanske är det personen du lever med i dag, kanske är det din ungdomskärlek? Eller så är det grabben i bloggen bredvid. Eller så handlar det kanske om kärleken till ett fotbollslag, en båt, eller en hund? Hur som helst: du bestämmer. Skriv max 1500 tecken om ditt livs kärlek. Mejla det hela, gärna med en jpg-bild också, till namn@gp.se

Vi väljer ut och publicerar ett urval på Namnsidan.